

El PSC, Maragall

Maragall ha acceptat de tornar-se a presentar a l'alcaldia, però vol forçar el seu partit, el PSC, a ajornar l'elecció del candidat a president, prevista per al setembre. L'alcalde no vol tancar-se cap porta mentre rumia la fórmula d'abastar-ho tot: la solució Chirac.

Pasqual Maragall es presentarà a la reelecció. L'alcalde de Barcelona ha posat com a condició d'ajornar la designació del candidat del PSC a la presidència de la Generalitat, perquè també vol presentar-s'hi.

L'alcalde de Barcelona és una persona a qui agrada de reflexionar. Era això que neguiteja molts dirigents del seu partit, aturar-se i especular sobre futuribles, que volia dedicar-se Pasqual Maragall durant aquest any 1994. Sense calendaris ni terminis. "No sé què faré", comentava Maragall a un col·laborador directe seu el mes d'agost de l'any passat, des de la reposada reflexió estival. "Totes les possibilitats són obertes", afegia, fugint, quan aquest col·laborador li demanava pel seu futur. La reflexió de l'alcalde de Barcelona anava més enllà de l'esfera estrictament electoral. Volia reformular l'àmbit del progressisme polític, recuperar les arrels del catalanisme progressista i federalista, buscar nous companys de viatge, etcètera.

Però una cosa és l'agenda i les il·lusions de Maragall i una altra les necessitats o urgències del seu partit. I sobretot, el que ha passat és que el 94, que havia de ser un any de reflexió, s'ha convertit en l'any de la sotragada. De primer per a la família socialista catalana, amb l'accidentat congrés de Sitges, i després per a la família del socialisme espanyol, que encara no havia clos la ferida del guerrisme quan s'obria el precipici de la corrupció. Tot això ha congelat moltes reflexions i ha obligat a tornar a la política del regateig curt. "A Maragall, no li agrada que l'obliguin a dir les coses i per això es pronuncia amb mitges veritats", afirma el seu col·laborador, nou mesos després de l'encontre estival. L'alcalde, amb el silenci que ha guardat al llarg d'aquests mesos, va obrir en l'opinió pública l'especulació sobre la seva continuïtat, cosa que no beneficiava gens les perspectives electorals del PSC. El debat ja va quedar situat justament allà d'on Maragall volia fugir: entre noms i càrrecs. I es va veure obligat a dir que sí per tallar la rumorologia.

L'alcalde de Barcelona ja ha confirmat als seus col·laboradors i a l'executiva del partit que es presentarà a la reelecció. Les raons que l'hi han portat són diverses. Els seus col·laboradors n'assenyalen una d'important: la pressió del partit; però sobretot invoquen la sensatesa: "Ningú no entendria que no es presentés d'alcalde i volgués presentar-se de president de la Generalitat". "No té cap més sortida", asseguren, mentre recorden el dèficit de noms que té el PSC.

La condició de Maragall. Ara com ara queda descartada, per tant, la possibilitat que

La solució Chirac

Maragall renunciés, deixant un substitut poc abans de les municipals, per dedicar-se exclusivament a projectar-se com a candidat a president de la Generalitat. Però els dubtes al si de l'executiva dels socialistes catalans encara no han desaparegut. Maragall ha posat com a condició en canvi de la seva continuïtat que el PSC ajorni l'elecció del presidenciable fins després de les municipals. En el darrer congrés del PSC, el de Sitges, es va decidir que el mes de setembre d'enguany hi hauria una convenció extraordinària per a escollir el nom del rival de Pujol en les autonòmiques del 96. Però, a Maragall, no l'interessa ni tancar una porta abans d'hora ni semblar massa golafre, institucionalment parlant.

La petició de Maragall ha tornat a posar Obiols i el PSC en una situació incòmoda. En primer lloc, perquè la celebració de la convenció és un mandat congressual, decidit en un congrés en què els equilibris van demostrar-se més que fràgils i per tant, desfer-los i tornar-los a pactar és difícil. A això Maragall hi proposa una solució intermèdia. La convenció es pot fer igualment el desembre, però es limitaria a obrir el procés, a "definir el perfil del candidat", sense tancar-lo. És a dir, sense escollir noms. És una solució. Però hi ha un segon problema que destacats dirigents del PSC tenen per més important. Es podria arribar a un acord per a ajornar la designació del presidenciable, però si Maragall perdés les municipals i no volgués presentar-se a les autonòmiques, el PSC es trobaria, a un any vista de les eleccions, sense candidat. Fonts del partit han assegurat que Obiols està disposat a pactar amb Maragall l'ajornament de la designació del candidat, però la contrapartida del primer secretari dels socialistes catalans és que l'alcalde de Barcelona es compromet i garanteixi abans del setembre que serà ell qui s'enfrontarà a Pujol el 96, independentment del que passi a Barcelona a les municipals. Obiols encara no té la garantia de Maragall i per tant continua amb la hipòtesi de Joaquim Nadal, que seria l'escollit aquest mes de setembre. L'alcalde de Girona és el presidenciable més ben vist pel nucli obiologista del carrer de Nicaragua, per davant d'altres noms com Josep Borrell, promogut per persones afins a l'ex-secretari d'organització Josep Maria Sala. La carta de Nadal només té possibilitats d'esdevenir real si el candidat socialista és escollit pel setembre. Qualsevol endarreriment d'aquesta designació faria inviable la seva candidatura, perquè no tindria

Catalunya Segle XXI es constitueix el 25 de maig

Els impulsors de Catalunya Segle XXI aspiren a reunir un centenar de persones. L'assemblea constituent serà a Barcelona.

La plataforma de "diàleg i debat" Catalunya Segle XXI es constituirà formalment el dia 25 de maig, dimecres, quan farà l'assemblea constituent a Barcelona. Sis mesos després de la seva accidentada aparició, els impulsors de la plataforma –entre ells, Francesc Raventós, Antoni de Moragas, Joan Cals i Albert Broggi– han anat fent alguns sopars de contacte i d'explicació de la proposta. En aquests sopars, hi han participat unes 160 persones, segons fonts dels promotors, i en tots ells hi havia Pasqual Maragall. Maragall ha actuat exclusivament "d'animador" d'aquests àpats, expliquen les mateixes fonts, i en cap cas, diuen, no es pot confondre Catalunya Segle XXI amb una plataforma electoral lligada als interessos de l'alcalde.

L'assemblea del dia 25, on preveuen que hi hagi un centenar de persones, farà una presentació dels contactes fets fins ara, formularà una proposta organitzativa, crearà un comitè organitzador i aprovarà un document programàtic dels continguts i de les línies de la plataforma. Aquest document seguirà la línia que ja es va fer conèixer, el mes de novembre de l'any passat, però "millorat i més detallat". Les persones contactades fins ara, ho han estat directament, per convocatòria personal i directa o a través de referències de tercers. Hi predominen els professionals, però també estudiants o empresaris, i la majoria són de Barcelona. La gent de comarques, afirmen els impulsors de la plataforma, hi és escassa. El que sí que és ampli, asseguren, és el ventall ideològic. Entre els contactats hi ha votants de CiU, PSC, ERC i IC, si bé el 80% dels participants no militen en cap partit polític. El 20% restant, la majoria són del PSC o d'ERC. La seva voluntat, asseguren, és que "a problemes nous hi hagi respostes noves". **P. M.**

temps de promocionar-se i perjudicaria clarament les seves possibilitats.

Chirac també era alcalde. La solució que sembla més factible, ara per ara, és que Maragall aconseguixi d'ajornar la designa-

ció del presidenciable, pactant amb Obiols una interpretació laxa del mandat congressional de la convenció de setembre, i que es presenti tant a les municipals com a les autonòmiques. Per a evitar que aquesta duplicitat de candidatures pugui perjudicar les seves expectatives electorals a Barcelona, els maragallistes ja han trobat la solució. Maragall no hauria de renunciar a ser alcalde de Barcelona poc després de les municipals per presentar-se a les autonòmiques. Ser alcalde de Barcelona i president de la Generalitat és incompatible, i així ho marca la llei, però el que no és incompatible és ser alcalde i ser *candidat* a la presidència de la Generalitat. Els col·laboradors de Maragall assenyalen Jacques Chirac com a exemple. Chirac és alcalde de París des del 1977. D'aleshores ençà ha estat dues vegades, el 1981 i el 1988, candidat del RPR a la presidència de la República. Totes dues vegades ha perdut i ha continuat en el càrrec. Seguint l'exemple de Chirac, Maragall es presentaria essent alcalde. Si guanyés, renunciaria, però les previsions que fan els socialistes catalans és que, en l'actual conjuntura, el candidat del PSC, sigui qui sigui, difícilment podrà derrotar Pujol. El PSC ja consideraria un èxit arrancar la majoria absoluta a CiU el '96, cosa que els permetria de forçar un acord amb Pujol en forma de col·laboració parlamentària estable o fins i tot de coalició.

Des del PSC reconeixen que aquest doble encaix de Pasqual Maragall en el calendari electoral català serà difícil i que el punt d'equilibri està imprèscindiblement a guanyar les municipals a Barcelona. En aquest sentit, la confiança en la victòria de l'actual alcalde és plena, independentment del candidat de CiU al darrer moment.

Totes les fonts coincideixen a dir, tanmateix, que el partit no "sediementarà" la sacse-

Joaquim Nadal és el candidat preferit d'Obiols. De totes maneres, si s'ajoma la designació del candidat, l'alcalde de Girona ja restaria automàticament descartat.

Lluís Armet. El responsable de relacions institucionals és una peça clau en el nou model de partit del PSC.

jada del congrés de Sitges fins que no tingui un candidat a la presidència de la Generalitat designat i un lideratge de partit consolidat. Per diversos dirigents aquestes dues tasques han de recaure en una mateixa persona. Però pels dirigents acostats a l'actual primer secretari, ambdues tasques han de ser assumides per persones diferents. Aquests dirigents són conscients que això vol dir implantar un nou model de partit, però afirmen que "la nova fórmula s'anirà rodant".

Per tirar endavant aquest nou model, Obiols compta amb un nucli de dirigents fidels, al capdavant dels quals hi ha dues peces clau: Lluís Armet, responsable de relacions institucionals, i Arseni Gibert, responsable de les sectorials. Aquest últim ha guanyat pes internament, des que ha esdevingut el responsable de l'obertura del PSC als sectors professionals mitjançant l'estructura sectorial. Aquesta nova estructura havia despertat recels entre els dirigents territorials comandats per Sala, car suposa una disminució de la seva influència.

El nucli obiolista es completa amb Antoni Castells, Antoni Dalmau, Daniel Font, Jordi Font, Ana Terron i Ricard Torrell. Els dirigents acostats a Obiols fan una lectura positiva del procés viscut des de Sitges fins avui. Consideren que, malgrat tot, Obiols ha pogut tirar endavant la sectorialització del partit que havia previst i ha vist com les seves tesis integradores eren assumides majoritàriament pel congrés del PSOE, en detriment de les renovadores, defensades per Narcís Serra, que ells assenyalen com el principal instigador de la revolta de Sitges. L'entrada de Raimon Obiols a la permanent del PSOE és interpretada, així, com un aval del president del Govern espanyol, Felipe González, a la seva persona.

Pere Martí